

EVANGELI I VIDA

Saber esperar

«**R**ecordo un matí en què jo havia descobert un capoll de cuc de seda a l'escorça d'un arbre, en el moment que la papallona trencava l'embolcall i anava a sortir. Vaig esperar una llarga estona, però trigava massa i jo tenia tard. Nervios, em vaig acotar i vaig començar a escalfar-la amb el meu alè. L'escalfava, impacient, i el miracle començà a desenrotllar-se davant meu a un ritme més ràpid que el natural. L'embolcall s'obrí i la papallona va sortir arrossegant-se.

No oblidaré mai l'horror, que llavors vaig sentir. Les seves ales encara no eren desclloses. Amb el seu petit cos tremolós s'esforçava a desplegar-les.

»Acotat damunt d'ella maldava per ajudar-la amb el meu alè. De bades! Calia una lenta maduració i el desenvolupament de les ales

s'havia de fer a poc a poc, al sol. Ara era massa tard. El meu buf havia forçat la papallona, abans d'hora, a sortir, masegada, abans d'hora. S'agità desesperada i, alguns segons, després va morir al palmell de la meva mà».

Saber esperar. Sense impaciències ni preses. Ens cal molta calma i paciència per a respectar el procés normal de creixement de les coses, dels animals i de les persones. És veritat que el temps no s'atura. Però no s'ha d'accelerar. Altrament, vivint en tensió creixent, perdem qualitat de vida.

Iaquest saber esperar, amb confiança i paciència, ho necessiten de manera especial, els qui es dediquen a tasques educatives: pares, professors, catequistes. Així com el pagès ha d'esperar pacientment que arribi el temps de la collita, l'educador, sobretot l'educador de la fe, ha de tenir paciència. I molta confiança en l'eficàcia de la seva tasca.

Perquè l'esperança cristiana es recolza en Déu. En el Déu que mai falla. Ell té una solució per a cada situació. Però quan i com Ell vulgui. I mentre esperem la collita, preguem amb fe, amb insistència, amb confiança, amb perseverança. L'oració és la nostra única força. Ens diu sant Agustí: «L'oració és la força de l'ésser humà i és la feblesa de Déu».

† **Francesc Xavier Ciuraneta Aymí**
Bisbe emèrit de Lleida

► El propers dilluns, dia 31 d'agost és sant Ramon Nonat. Pensarem en el bisbe emèrit de Lleida, Monsenyor Ramon Malla Call, a qui desitgem una feliç festa onomàstica. Igualment al nou vicari general de la diòcesi, Mn. Ramon Prat Pons.

Nova encíclica de Benet XVI

Síntesis facilitada por la Oficina de Prensa de la Santa Sede de la nueva encíclica de Benedicto XVI, fechada el 29 de junio de 2009, *Caritas in veritate*: La Caridad en la verdad, sobre el desarrollo humano integral en la caridad y en la verdad.

«En la Introducción —explica la síntesis— el Papa recuerda que la caridad es “la vía maestra de la doctrina social de la Iglesia”. Por otra parte, dado el “riesgo de ser mal entendida o excluida de la ética vivida” advierte de que “un cristianismo de caridad sin verdad se puede confundir fácilmente con una reserva de buenos sentimientos, provechosos para la convivencia social, pero marginales”.

»El primer capítulo está dedicado al “Mensaje de la *Populorum progressio* de Pablo VI que ‘reafirmó la importancia imprescindible del Evangelio para la construcción de la sociedad según libertad y justicia’”. “La fe cristiana —escribe Benedicto XVI— se ocupa del desarrollo no apoyándose en privilegios o posiciones de poder (...) sino sólo en Cristo”. El pontífice evidencia que “las causas del subdesarrollo no son principalmente de orden material”. Están ante todo en la voluntad, el pensamiento y todavía más “en la falta de fraternidad entre los hombres y los pueblos”.

»“El desarrollo humano en nuestro tiempo” es el tema del segundo capítulo. “El objetivo exclusivo del beneficio, cuando es obtenido mal y sin el bien común como fin último —reitera el Papa— corre el riesgo de destruir riqueza y crear pobreza”. Y enumera algunas distorsiones del desarrollo: una actividad financiera “en buena parte especulativa”, los flujos migratorios “frecuentemente provocados y después no gestionados adecuadamente o la explotación sin reglas de los recursos de la tierra”. Frente a esos problemas ligados entre sí, el Papa invoca “una nueva síntesis humanista”, constatando después que “el cuadro del desarrollo se despliega en múltiples ámbitos: (...) crece la riqueza mundial en términos absolutos, pero aumentan también las desigualdades (...) y nacen nuevas pobreza”.

»Asimismo, el pontífice evidencia que el respeto por la vida “en modo alguno puede separarse de las cuestiones relacionadas con el desarrollo de los pueblos” y afirma que “cuando una sociedad se encamina hacia la negación y la supresión de la vida acaba por no encontrar la motivación y la energía necesarias para esforzarse en el servicio del verdadero bien del hombre”.

»“Fraternidad, desarrollo económico y sociedad civil” es el tema del tercer capítulo, que se abre con un elogio de la experiencia del don, no reconocida a menudo, “debido a una visión de la existencia que antepone a todo la productividad y la utilidad. (...) El desarrollo, (...) si quiere ser auténticamente humano, necesita en cambio dar espacio al principio de gratuidad”, y por cuanto se refiere al mercado la lógica mercantil, ésta debe estar “ordenada a la consecución del bien común, que es responsabilidad sobre todo de la comunidad política”.

»El capítulo se cierra con una nueva valoración del fenómeno de la globalización, que no se debe entender sólo como “un proceso socio-económico”.

(...) La globalización necesita “una orientación cultural personalista y comunitaria abierta a la trascendencia (...) y capaz de corregir sus disfunciones”.

»En el cuarto capítulo, la Encíclica trata el tema del “Desarrollo de los pueblos, derechos y deberes, ambiente”. “Gobierno y organismos internacionales —se lee— no pueden olvidar la objetividad y la indisponibilidad” de los derechos. A este respecto, se detiene en las “problemáticas relacionadas con el crecimiento demográfico”.

»Reafirma que la sexualidad no se puede “reducir a un mero hecho hedonístico y lúdico”. Los Estados, escribe, “están llamados a realizar políticas que promuevan la centralidad de la familia”.

»“La economía —afirma una vez más— tiene necesidad de la ética para su correcto funcionamiento; no de cualquier ética sino de una ética amiga de la persona”. La misma centralidad de la persona, escribe, debe ser el principio guía “en las intervenciones para el desarrollo” de la cooperación internacional. (...) Los organismos internacionales —exhorta el Papa— deberían interrogarse sobre la real eficacia de sus aparatos burocráticos”, “con frecuencia muy costosos”.

»“La colaboración de la familia humana” es el corazón del quinto capítulo, en el que Benedicto XVI pone de relieve que “el desarrollo de los pueblos depende sobre todo del reconocimiento de ser una sola familia”. De ahí que, se lee, la religión cristiana puede contribuir al desarrollo “sólo si Dios encuentra un puesto también en la esfera pública”.

»El Papa afronta a continuación al fenómeno “histórico” de las migraciones. “Todo emigrante, afirma, “es una persona humana” que “posee derechos que deben ser respetados por todos y en toda situación”.

»El último párrafo del capítulo lo dedica el Pontífice “a la urgencia de la reforma” de la ONU y “de la arquitectura económica y financiera internacional”. Urge “la presencia de una verdadera Autoridad política mundial” (...) que goce de “poder efectivo”.

»El sexto y último capítulo está centrado en el tema del “Desarrollo de los pueblos y la técnica”. El Papa pone en guardia ante la “pretensión prometeica” según la cual “la humanidad cree poderse recrear valiéndose de los ‘prodigios’ de la tecnología”. La técnica, subraya, no puede tener una “libertad absoluta”.

En la Conclusión de la Encíclica, el Papa subraya que el desarrollo “tiene necesidad de cristianos con los brazos elevados hacia Dios en gesto de oración”, de “amor y de perdón, de renuncia a sí mismos, de acogida al prójimo, de justicia y de paz”.

DIUMENGE XXII DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 4,1-2.6-8)

Moisés digué al poble: «Ara, Israel, escolta els decrets i les prescripcions que avui us ensenyo, i compliu-los. Així viureu, entrareu al país que el Senyor, el Déu dels vostres pares, us dona, i en prendreu possessió. No afegiu res als manaments que jo us dono ni en tragueu res. Compliu els manaments del Senyor, el vostre Déu, que us dono avui. Guardeu-los i poseu-los en pràctica. Si ho feu així, tots els pobles us tindran per assenyats i molt intel·ligents: quan sentiran dir que heu rebut tots aquests decrets, diran: "Aquest poble és una nació assenyada i molt intel·ligent". I realment, ¿quina és la nació que tingui els seus déus tan a prop, com el Senyor, el nostre Déu, és a prop nostre sempre que l'invocuem? I, quina és la nació, per gran que sigui, que tingui uns decrets i unes prescripcions tan justes com aquesta Llei que jo us he donat avui?»

▶ Salm responsorial (14)

R. *Senyor, qui podrà estar-se a casa vostra?*

Senyor, qui podrà estar-se a casa vostra? / El qui obra honradament / i practica la justícia, / diu la veritat tal com la pensa; / quan parla, no escampa calúmnies. R.

Mai no fa mal al proïsme, / ni carrega a ningú res infamant, / compten poc als seus ulls els descreguts, / honra i aprecia els fidels del Senyor. R.

No fia els seus diners a interès, / ni es ven per condemnar cap innocent. / El qui obra així, mai no caurà. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume

(Jm 1,17-18.21b-22.27)

Germans meus estimats, tot el que rebem de bo, tot do perfecte, prové de dalt, baixa del Pare dels estels. En ell, res no canvia, no hi ha ni ombra de variació. Ell ha decidit lliurement que la proclamació de la veritat ens fes néixer a la vida, perquè fóssim com un primer fruit de tot el que ha creat. Acolliu amb docilitat la paraula plantada en vosaltres. És una paraula que té el poder de salvar-vos. Però no us limiteu a escoltar-la, que us enganyaríeu a vosaltres mateixos: l'heu de posar en pràctica. La religió pura i sense taca als ulls de Déu és que ajudeu els orfes i les viudes en les seves necessitats, i us guardeu nets de la malícia del món.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Marc (Mc 7,1-8.14-15.21-23)

En aquell temps, els fariseus i alguns mestres de la Llei que venien de Jerusalem, es reuniren entorn de Jesús i s'adonaren que alguns dels seus deixebles menjaven amb les mans impures, és a dir, sense haver fet la cerimònia de rentar-se-les. Cal saber que els fariseus, i en general tots els jueus, seguint la tradició que han rebut dels ancians, no mengen mai sense haver-se rentat les mans ritualment i quan tornen del mercat no mengen sense haver-se banyat; i observen per tradició moltes pràctiques semblants, com és fer passar per l'aigua vasos i gerros i atuells d'aram. Els fariseus, doncs, i els mestres de la Llei preguntaren a Jesús: «Per què els vostres deixebles no segueixen la tradició dels ancians i mengen amb les mans impures?» Jesús els respongué: «Isaïes tenia tota la raó quan va profetitzar de vosaltres, hipòcrites, tal com diu l'Escriptura: "Aquest poble m'honora amb els llavis, però el seu cor es manté lluny de mi. El culte que em dona és en va, les doctrines que ensenyen són preceptes humans". Vosaltres abandoneu els manaments de Déu per mantenir les tradicions dels homes».

Després cridà la gent i els deia: «Escolteu-me tots i enteneu bé això que us dic: Res del que entra dintre de l'home des de fora no el pot contaminar; només allò que surt de l'home el pot contaminar, perquè de dins de l'home, és a dir, del seu cor, en surten els pensaments dolents que el porten a cometre fornicacions, robatoris, assassinats, adulteris, estafes, maldats, enganyos, indecències, enveges, insults, arrogància, ximpleria: tot això dolent surt de dintre i és el que contamina l'home.»

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 4,1-2.6-8)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «Ahora, Israel, escucha los mandatos y decretos que yo os mando cumplir. Así viviréis y entraréis a tomar posesión de la tierra que el Señor, Dios de vuestros padres, os va a dar. No añadáis nada a lo que os mando ni suprimáis nada; así cumpliréis los preceptos del Señor, vuestro Dios, que yo os mando hoy. Ponedlos por obra, que ellos son vuestra sabiduría y vuestra inteligencia a los ojos de los pueblos, que cuando tengan noticia de todos ellos, dirán: "Cierta que esta gran nación es un pueblo sabio e inteligente." Y, en efecto, ¿hay alguna nación tan grande que tenga los dioses tan cerca como lo está el Señor Dios de nosotros, siempre que lo invocamos? Y, ¿cuál es la gran nación, cuyos mandatos y decretos sean tan justos como toda esta ley que hoy os doy?»

▶ Salmo responsorial (14)

R. *Señor, ¿quién puede hospedarse en tu tienda?*

El que procede honradamente / y practica la justicia, / el que tiene intenciones leales / y no calumnia con su lengua. R.

El que no hace mal a su prójimo / ni difama al vecino, / el que considera despreciable al impío / y honra a los que temen al Señor. R.

El que no presta dinero a usura / ni acepta soborno contra el inocente / El que así obra nunca fallará. R.

Jesús és observat per un grup de fariseus.
Pintura de P. de Pitati (fragment). Galeria Brera, Milà (Itàlia)

▶ Lectura de la carta del apòstol Santiago

(St 1,17-18.21b-22.27)

Mis queridos hermanos: Todo beneficio y todo don perfecto viene de arriba, del Padre de los astros, en el cual no hay fases ni períodos de sombra. Por propia iniciativa, con la palabra de la verdad, nos engendró, para que seamos como la primicia de sus criaturas.

Aceptad dócilmente la palabra que ha sido plantada y es capaz de salvaros. Llevadla a la práctica y no os limitéis a escucharla, engañándoos a vosotros mismos. La religión pura e intachable a los ojos de Dios Padre es ésta: visitar huérfanos y viudas en sus tribulaciones y no mancharse las manos con este mundo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 7,1-8.14-15.21-23)

En aquel tiempo, se acercó a Jesús un grupo de fariseos con algunos escribas de Jerusalén, y vieron que algunos discípulos comían con manos impuras, es decir, sin lavarse las manos.

(Los fariseos, como los demás judíos, no comen sin lavarse antes las manos restregando bien, aferrándose a la tradición de sus mayores, y, al volver de la plaza, no comen sin lavarse antes, y se aferran a otras muchas tradiciones, de lavar vasos, jarras y ollas). Según eso, los fariseos y los escribas preguntaron a Jesús: «¿Por qué comen tus discípulos con manos impuras y no siguen la tradición de los mayores?» Él contestó: «Bien profetizó Isaías de vosotros, hipócritas, como está escrito: «Este pueblo me honra con los labios, pero su corazón está lejos de mí. El culto que me dan está vacío, porque la doctrina que enseñan son preceptos humanos.» Dejáis a un lado el mandamiento de Dios para aferraros a la tradición de los hombres.»

Entonces llamó de nuevo a la gente y les dijo: «Escuchad y entended todos: Nada que entre de fuera puede hacer al hombre impuro; lo que sale de dentro es lo que hace impuro al hombre. Porque de dentro, del corazón del hombre, salen los malos propósitos, las fornicaciones, robos, homicidios, adulterios, codicias, injusticias, fraudes, desenfreno, envidia, difamación, orgullo, frivolidad. Todas esas maldades salen de dentro y hacen al hombre impuro.»

COMENTARI

Fes bé i no facis mal...

Hi ha una dita popular a Catalunya que diu: «Fes bé i no facis mal, que altre sermó no et cal». Es tracta d'un d'aquests proverbis nascuts de la saviesa del poble. Al mateix temps, hem de reconèixer que aquesta dita tradicional recull l'essència de la saviesa de l'Evangelí.

Si ens hi fixem bé, l'entranya de les aspiracions més profundes de l'ésser humà coincideix amb l'entranya del cristianisme. Les dones i els homes som feliços quan estimem i som estimats. Nosaltres som cristians quan ens estimem segons el model d'amor

del Crist. Podem concloure, doncs, que fe i humanitat es troben, que la plenitud humana es correspon amb el model de vida evangèlic.

La primera lectura d'avui del Deuteronomi ens invita a ser «un poble asenyat», i segons el text, aquest seny correspon a la pràctica de la justícia. L'apòstol Jaume és encara més explícit quan identifica «posar en pràctica la Paraula, amb guardar-se de la malícia... i donar suport als orfes i a les viudes».

Quina llàstima que sovint perdem aquesta senzillesa i compliquem molt les coses. Aleshores, la gent queda

desorientada i té dificultats per entendre el missatge cristià. Jesús denuncia aquesta actitud retorçada quan recrimina als dirigents del seu temps i, també a nosaltres, que «abandonem els manaments... per mantenir les tradicions», que abandonem el seny evangèlic per mantenir unes rutines buides de sentit.

A la comunitat cristiana ens cal una gran reforma... Per començar, és urgent netejar l'interior, per tal de retornar a l'autenticitat i la transparència!

Ramon Prat i Pons

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): 1Te 4,16-30 / Sl 95 / Lc 4,16-30
- **dimarts**: 1Te 5,1-6.9-11 / Sl 26 / Lc 4,31-37
- **dimecres**: Col 1,1-8 / Sl 51 / Lc 4,38-44
- **dijous**: Col 1,9-14 / Sl 97 / Lc 5,1-11
- **divendres**: Col 1,15-20 / Sl 99 / Lc 5,33-39
- **dissabte**: Col 1,21-23 / Sl 53 / Lc 6,1-5
- **diumenge** vinent, XXIII durant l'any (lit. hores: 3a setm.): Is 35,4-7a / Sl 145 / Jm 2,1-5 / Mc 7,31-37.

LA TRANSMISSIÓ DE LA FE AVUI

Les imatges idolàtriques

En termes generals, em sembla lícit afirmar que en la societat dels nostres dies, promocionada i sostinguda pels potentíssims recursos econòmics que hi ha darrere dels sistemes de la moda, hi ha una presència aclaparadora d'imatges idolàtriques, és a dir, d'idees, d'objectes i de persones que s'han constituït —o que han estat constituïdes— en finalitats *en-si*, en receptacles de l'adoració i de l'homenatge acrític i servil d'amplis sectors de la població.

Aquestes imatges no són mai no podran ser-ho trampolins que facin possible que l'ésser humà prengui embranzida i salti a una profunditat major de consciència, s'obri a un nivell superior d'humanització i de discerniment i tingui la gosadia de ser, sense concessions i sense mala consciència, autocrític i capaç de veure la vida amb els ulls d'altri.

En el nostre moment històric, tan favorable a tota mena d'imatges (i, com a contrapartida, tan contrari a la lectura), es dona

una situació ben paradoxal. En efecte, el desconeixement creixent de les narracions cristianes —l'anomenada en altre temps *història sagrada*— d'una majoria de la població impedeix —i ho impedirà encara més en el futur a curt termini— l'articulació de l'imaginari cristià, mentre que tots els altres imaginaris, recolzats i promocionats pels mitjans de comunicació, adquireixen unes dimensions que molt sovint són altament perilloses per a infants i adolescents.

L'analfabetisme religiós dels nostres contemporanis, que augmenta dia a dia, es tradueix en un procés d'iconoclastia respecte als continguts cristians i en un creixement esponerós de la idolatria respecte a l'*star system*, a la moda, als personatges de les revistes *roses* o als grans magnats de la indústria i les finances.

P. Lluís Duch, monjo de Montserrat

(*La crisi de la transmissió de la fe,*

Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2007)

ENTREVISTA

ARCADI OLIVERES

Treballar pels drets de les persones

Justícia i Pau (JiP) és una entitat cristiana, dependent de l'Arquebisbat de Barcelona, que actua a Catalunya des de l'any 1968. La seva tasca se centra en la defensa dels drets humans, la promoció de la cultura de pau i la lluita contra la pobresa i l'exclusió social, mitjançant la sensibilització de la ciutadania i la pressió política sobre institucions i partits polítics. En complir els primers 40 anys de vida, JiP de Barcelona ha recollit en el llibre *Història dels 40 anys de Justícia i Pau*, escrit per Xavier Garí de Barbarà, els orígens i les activitats de l'entitat durant aquest període. Arcadi Oliveres, que n'és el president des de 2001, apunta que, per arribar a fer un món més just, els cristians podem aportar «el missatge evangèlic de les benaurances».

Després de 40 anys, gràcies a l'acció de JiP es pot dir que la societat està més sensibilitzada?

Justícia i Pau no pot pretendre dur a terme una sensibilització global de la societat, però sí que hi ha un tema en el qual treballa des de fa temps i que probablement ha causat un cert impacte en l'opinió pública. Es tracta de la cooperació al desenvolupament, en què Justícia i Pau en fou pionera gràcies a Joan Gomis; al 1981 organitzà la primera campanya en favor de la destinació del 0,7% del PIB dels països rics cap als països en vies de desenvolupament. Una quantitat que, tot i no haver-se assolit encara, a hores d'ara resulta ja ben insuficient.

Com a president, de què està més satisfet?

Estic especialment satisfet del conjunt de gent engrescada que creu en els objectius de l'entitat, amb el treball de la qual podem compaginar amistats i esperances. D'una banda, destacaria el creixement del Centre d'Estudis per la Pau J. M. Delàs pel que fa a la crítica de la despesa militar i del comerç d'armament; i, d'altra banda, naturalment, també el desenvolupament d'altres comissions sectorials i territorials.

Tenint en compte la coincidència de crisis —financera, energètica i alimentària—, podem dir que estem vivint una crisi global?

Sí, estem vivint una crisi global de la qual els qui pitjor ho passen són una gran part de la població del Tercer Món, i també els socialment més febles del Primer Món. Tan sols ens en sortirem si som capaços de transformar els valors que animen l'actual sistema econòmic tot renunciant a l'acumulació de béns i a l'especulació.

Òscar Bardají i Martín

CAMINS VERS LA LLIBERTAT

Jesucrist no suprimeix els deu manaments

Hem d'entendre el decàleg com a indicacions per portar una vida bona en llibertat i amb dignitat i l'hem de viure de tal manera que la gent pensi: obrant així la vida va bé, d'aquesta manera és possible una vida en llibertat. Amb això queda preservada la dignitat de la persona. Fent això, és possible la germanor dels pobles i dels individus.

En lloc de moralitzar i d'anunciar la fi del món si hom no obeeix els manaments, hauríem de confiar en l'efecte contagiós que té un nou comportament. I hauríem de gaudir en complir els manaments; aleshores es desperdaria també en d'altres el gust d'una vida regida pels manaments.

Com a cristians, no podem veure els deu manaments d'altra manera que a través del prisma de Jesucrist. Al sermó de la muntanya, Jesús sempre féu referència als deu manaments i a la interpretació que en feien els escribes jueus. I ell mateix els ha interpretat d'una manera inconfusible. No suprimeix els deu manaments, sinó que els resumeix en el manament de l'amor. L'amor no anul·la els manaments, sinó que els duu a la plenitud. «No us penseu que he vingut a anul·lar els llibres de la Llei o dels Profetes; no he vingut a anul·lar-los, sinó a dur-los a la plenitud» (Mt 5,17). Jesús considera els deu manaments com a fonament de la vida humana. Però volia mostrar quin és el seu sentit més profund. Volia fer veure la plenitud de vida que hi ha en ells.

Mateu ha descrit Jesús com aquell mestre de la Llei que, en cinc grans parlaments, fa referència als cinc llibres de Moisès i, sobretot, al sermó de la muntanya interpreta els manaments de Déu d'una manera nova. Però la vertadera muntanya en la qual sona el seu sermó és el Gòlgota. Allí Jesús experimenta la impotència i segueix estimant fins i tot els seus enemics. Allí es veu que l'amor és el resum de tots els manaments.

Anselm Grün

(*Els deu manaments*, Editorial Claret)

SANTORAL

30. ✝ Diumenge XXII durant l'any. Sant Fèlix, prev. i mr. a Roma (s. iv), patró de Vilafranca del Penedès; sant Fiacre, ermità, patró de botànics i jardiniers; beata Joana Jugan, vg., fund. Germanetes dels Pobres (1839).

31. Dilluns. Sant Ramon Nonat, rel. mercedari, dels primers, captiu a Algèria, cardenal, patró de Cardona; sant Nicodem, amic i seguidor de Jesús; sant Arístides, abat; sant Domènec de Val, noi mr. de Saragossa; sants Vicenç, Sabina i Cristeta, mrs., patrons d'Àvila.

1. Dimarts. Mare de Déu del Puig (València); sant Lleïr o Lliceri, bisbe de Coserans (s. vi); sant Gil o Gili, abat, penitent a Núria; sant Artur, màrtir; santa Anna, profetessa; sant Llop, bisbe; santa Teresa-Margarida Reddi, vg. carmelitana.

2. Dimecres. Sant Antolí o Antoní, mr.; santa Íngrid, vg. dominicana sueca (†1282);

santa Raquel, matrona bíblica (dona de Jacob); beats màrtirs de setembre (revolució francesa, 1789).

3. Dijous. Sant Gregori el Gran, papa (590-604) i doctor de l'Església, abans monjo, patró de la música; santa Basilissa, vg. i mr.; sant Simeó Estilita el Jove (521-597), monjo siríac; sant Sàndal, mr.

4. Divendres. Mare de Déu de la Consolació (o de la Corretja); sant Moisès, alliberador del poble d'Israel; santa Rosa de Viterbo, vg.; santa Rosalia de Palerm, vg.; sant Bonifaci I, papa (romà, 418-422).

5. Dissabte. Mare de Déu de la Cinta, apareguda, segons tradició, a la Catedral de Tortosa al 1178; sant Llorenç Justiniani (1433-1455), bisbe de Venècia; santa Obdúlia, vg. i mr.; beata Teresa de Calcuta, fundadora de les Missioneres de la Caritat (MC).

INTENCIONS DEL SANT PARE (setembre)

General: Perquè la Paraula de Déu sigui més coneguda, acceptada i viscuda com a font de llibertat i alegria.

Missionera: Perquè els cristians a Laos, Cambotja i Myanmar no es desanimin d'anunciar l'Evangeli als seus germans, confiant en la força de l'Esperit Sant.

PSICOLOGIA DE LA FAMILIA

El nacimiento es una explosión nuclear

El nacimiento del primer hijo de una pareja es una poderosa explosión nuclear. El núcleo familiar original, constituido por la pareja

conyugal, explota y se transforma en algo diferente. Surge en escena un nuevo elemento, el hijo, y da lugar a la aparición de una nueva figura en la estructura familiar, la pareja parental —el ejercicio como padres.

En realidad, con esta *explosión nuclear* se producen dos nacimientos en familia. El ser que acaba de nacer necesita que la pareja conyugal le haga un sitio, y a la vez hay que encontrar un nuevo lugar para la pareja parental que también acaba de nacer.

En esta nueva tesitura familiar, los progenitores han de establecer las reglas de convivencia que regirán a partir de ese momento. Han de negociar y renegociar entre ellos. Con paciencia, padre y madre, mediante un delicado proceso de tira y afloja, sin que uno quiera imponerse al otro, llegarán a un equilibrio en la normativa familiar.

Un símil musical: la pareja ha pasado de ser un dúo a un trío y, con el tiempo, quizá sea un cuarteto o un quinteto. Los padres, los músicos que sabían interpretar las piezas a dúo, ahora tienen que incorporar al hijo, el nuevo músico que acaba de arribar al conjunto. ¿Afinará o desafinará?

La familia puede hacer estas integraciones porque es un organismo vivo que se va adaptando a las circunstancias que se le plantean, por más adversas que éstas sean.

Dr. Paulino Castells

(*Psicología de la familia,*

Ed. Ceac, Barcelona 2008)

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

Arxiu Diocesà, un espai de trobada entre el passat i el present

Després d'unes setmanes de cosmètica, els locals de l'Arxiu Diocesà, que es troben en el palau episcopal de Lleida, s'han adaptat als seus objectius. Aprofitant aquest esdeveniment, us parlem d'allò que és realment l'Arxiu Diocesà.

Fàcilment, de l'Arxiu Diocesà en podríem tenir un concepte equivocat, pensant que és un lloc on només s'hi guarden documents antics referents als bisbes i expedients de diversos sacraments. L'abast de l'Arxiu Diocesà és molt més ampli ja que la vida de l'Església no és només la celebració dels sacraments, sinó tot allò que l'ha acompanyada i ha suposat un progrés i una ajuda en el creixement de la vida humana i cristiana.

Els arxius diocesans contenen la documentació produïda pel bisbe diocesà, o per la seva cúria episcopal en el govern ordinari de la diòcesi a través de les diverses activitats de govern, justícia i administració. Els arxius han de ser un **fidel reflex de la vida i l'activitat de la diòcesi a través de la seva història**. L'arxiu, per tant, ha de ser la memòria documental de la institució que l'ha creat i reflex de la seva activitat.

Per exercir les seves funcions pastorals més importants, el bisbe és ajudat pels rectors de les parròquies, així ens ho diu el Codi de Dret Canònic vigent: «*La parròquia és una determinada comunitat de fidels constituïda d'una manera estable en l'Església particular, la cura pastoral de la qual, sota l'autoritat del bisbe diocesà, es encomanada a un rector, com el seu pastor propi.*» (c. 515, 1). No hem de deixar de banda, però, els cristians laics, als quals el propi Codi, reflectint la teologia del Vaticà II, encomana funcions pastorals de prou entitat.

Els arxius eclesiàstics són part molt important del patrimoni històric de l'Església, constituint **una rica font de dades** sobre les comunitats cristianes, els seus costums i cultures a més de la seva religiositat. L'Església, per tot això, ens invita i urgeix a conservar-los i defensar-los amb cura per al seu millor aprofitament i ús.

Com a norma general, tots els documents podran ser consultats pels investigadors, excepte els de data recent, i els de naturalesa particularment reservada. Tant sols el bisbe podrà senyalar la data límit per a la consulta d'un document o expedient, i de permetre l'excepció a la consulta dels documents reservats. Generalment, la data de consulta d'un document, o d'un expedient, pot fixar-se en els 30 o 50 anys de la seva creació. Les facilitats d'accés s'estenen també al servei de reprografia: fotocòpies, microfilm, digitalització i al d'informació per correspondència.

La legislació referent als arxius eclesiàstics la trobem en el Codi de Dret Canònic i en altres documents de la Conferència Episcopal Espanyola, de l'Església Universal i de l'Església particular.

S'ha de tenir en compte que la vida de les entitats de l'Església no són només els fets puntuals i importants sinó també els fets ordinaris de cada dia; l'arxiu, doncs, ha de guardar també els fons pastorals moderns. S'ha de tenir particular interès per a la formació d'aquesta secció dintre de l'arxiu diocesà. Amb la moderna pastoral, sobretot a partir del Concili Vaticà II, han proliferat els organismes diocesans a base de **vicaries, secretariats, delegacions diocesanes**, etc. Tots aquests organismes són font de producció documental, que ha de formar part de l'Arxiu Diocesà.

Coses a tenir en compte

No oblidant que la vida de l'Església no és tant sols la sacramental i els arxius han de ser la font informativa de la història i de tota la vida de

l'Església diocesana, això s'hauria de reflectir en el contingut de l'Arxiu. Com hem remarcat al principi d'aquest escrit, l'Arxiu Diocesà, avui, no reflexa tota la vida de l'Església de la Diòcesi de Lleida ni molt menys.

Què es podria fer, o almenys intentar?

Hem dit que l'Església diocesana de Lleida està formada pel seu bisbe, organismes, institucions i delegacions que ell nomena per poder dur a terme la seva missió. Perquè la vida del bisbat fos reflectida en l'Arxiu Diocesà, caldria que cada un dels organismes, institucions i delegacions del bisbe fessin arribar cada final d'any a l'Arxiu una còpia dels escrits, publicacions, cròniques, retalls de premsa i altres coses que s'han fet i poden reflectir la vida de l'organisme, institució o delegació, amb la finalitat de què quedés constància de les coses que es fan en la vida de l'Església de Lleida. Això, no vol ser incompatible amb els arxius que cada organisme, institució o delegació pot conservar i tenir.

Equip humà

Tenim un bon equip humà format, bàsicament, per gent voluntària, el director de l'arxiu i una tècnica. L'equip de l'Arxiu està encapçalat pel director que és Mn. Jacint Cotonat i la tècnica, que es diu Anna Esteve. L'equip de voluntaris està format per les senyores: Carne, Lupe, Dolors, Maite, els dos senyors Josep i el senyor Ramon.

Ens trobem a dins del Palau Episcopal (c/ del Bisbe, 1) i està obert al públic de dilluns a divendres de 10 a 13 h.

La Conferència Episcopal Tarraconense fa una visita històrica a Cerdanya

Els onze bisbes de Catalunya van celebrar del 13 al 15 de juliol la reunió de treball 191 a la Cerdanya. Es van tractar entre d'altres qüestions diferents aspectes del món de la Pastoral de Joventut. A més dels preparatius de l'Aplec de l'Esperit, que tindrà lloc l'any vinent a Terrassa, cada bisbe va presentar un informe sobre la situació de la Pastoral de Joventut a les diòcesis respectives, passant revista a temes com moviments, escoltisme, vocacions, i d'altres. Van celebrar sengles Eucaristies a Santa Maria de Talló i a Llivia, en una visita històrica.